

Sag C-120/24**Anmodning om præjudiciel forelæggelse****Dato for indlevering:**

15. februar 2024

Forelæggende ret

Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas (Litauen)

Afgørelse af:

14. februar 2024

Sagsøger i første instans og appellat:

»Unigames« UAB

Sagsøgt i første instans og indstævnt:

Lošimų priežiūros tarnyba prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos

[...]

LIETUVOS VYRIAUSIASIS ADMINISTRACINIS TEISMAS**(Litauens øverste forvaltningsdomstol)****KENDELSE**

14. februar 2024

[...]

Det udvidede dommerkollegium ved Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas (Litauens øverste forvaltningsdomstol) [...] [domstolens sammensætning] [...] har i forbindelse med den skriftlige appelsag behandlet den administrative sag vedrørende den appel, som appellanten, anpartsselskabet Unigames, har iværksat til prøvelse af dommen afsagt af Vilniaus apygardos administracinis teismas (den regionale domstol i forvaltningsretlige sager i Vilnius, Litauen) den 10. august 2022 i den administrative sag vedrørende et søgsmål anlagt af appellanten [...] mod indstævnte, Lošimų priežiūros tarnyba prie Lietuvos Respublikos finansų

ministerijos (spillemyndigheden under Republikken Litauens finansministerium), med påstand om annullation af en afgørelse.

Det udvidede dommerkollegium

har fastslået følgende:

I.

- 1 Den foreliggende sag vedrører en tvist mellem appellanten, anpartsselskabet Unigames, som har tilladelse nr. 0118 til at drive spillevirksomhed med kategori B-maskiner (herefter »appellanten«), og indstævnte, spillemyndigheden under Republikken Litauens finansministerium (herefter »indstævnte« eller »myndigheden«), vedrørende Tarnybos direktoriaus 2022 m. gegužės 19 d. įsakymas Nr. DIE-314 »Dėl atlikto UAB »Unigames« neplaninio specialiojo patikrinimo pagal 2021 m. spalio 14 d. pavedimą patikrinti Nr. PT-36-(7.3)« (bekendtgørelse nr. DIE-314 fra myndighedens direktør af 19.5.2021 vedrørende den uvarslede særkontrol af »Unigames« UAB udført i henhold til kontrolafgørelse nr. PT-36-(7.3) af 14.10.2021) (herefter »afgørelsen«).

EU-retlige forskrifter

- 2 Artikel 5, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/1535 af 9. september 2015 om en informationsprocedure med hensyn til tekniske forskrifter samt forskrifter for informationsfundets tjenester (kodifikation) (herefter »direktiv 2015/1535«) bestemmer:

»1. Med forbehold af artikel 7 meddeler medlemsstaterne straks Kommissionen ethvert udkast til teknisk forskrift, medmindre der er tale om en almindelig gengivelse af en international eller europæisk standard, i hvilket tilfælde oplysning om den relevante standard vil være tilstrækkelig. De meddeler ligeledes Kommissionen grundene til, at det er nødvendigt at indføre en sådan teknisk forskrift, medmindre disse grunde allerede fremgår af udkastet.

Medlemsstaterne skal i givet fald samtidig meddele Kommissionen teksten til de love og administrative bestemmelser, der hovedsagelig og direkte ligger til grund, hvis det er nødvendigt at kende den pågældende tekst for at kunne vurdere rækkevidden af udkastet til teknisk forskrift, undtagen hvis den er blevet tilsendt i forbindelse med en tidligere meddelelse.

Medlemsstaterne meddeler på ny Kommissionen udkastet til teknisk forskrift på de betingelser, der er fastsat i nærværende stykkes første og andet afsnit, hvis de i udkastet til teknisk forskrift foretager væsentlige ændringer, der fører til en ændring af anvendelsesområdet, en afkorting af den oprindeligt fastsatte gennemførelsesfrist, en tilføjelse af specifikationer eller krav eller en stramning af disse.

[...]

- 3 I henhold til artikel 1, stk. 1, litra b), i direktiv 2015/1535 forstås ved »tjeneste« »enhver tjeneste i informationsområdet, dvs. enhver tjeneste, der normalt ydes mod betaling, og som teleformidles ad elektronisk vej på individuel anmodning fra en tjenestemodtager.

Med henblik på denne definition forstås ved:

- i) »teleformidling«: at en tjeneste ydes, uden at parterne er til stede samtidig
- ii) »ad elektronisk vej«: at en tjeneste fra afsendelsesstedet sendes og på bestemmelsesstedet modtages ved hjælp af elektronisk databehandlingsudstyr (herunder digital komprimering) og datalagringsudstyr, og som udelukkende sendes, rutes og modtages via tråd, radio, optiske midler eller andre elektromagnetiske midler
- iii) »på individuel anmodning fra en tjenestemodtager«: at en tjeneste ydes ved transmission af data på individuel anmodning.

En vejledende liste over tjenester, der ikke er omfattet af denne definition, findes i bilag I.«

- 4 Artikel 1, stk. 1, litra e), i direktiv 2015/1535 bestemmer, at der ved »forskrift vedrørende tjenester« forstås et »krav af generel karakter vedrørende adgang til at optage og udøve virksomhed i forbindelse med tjenester, der er omhandlet i litra b), navnlig bestemmelser vedrørende tjenesteyderen, tjenesterne og tjenestemodtageren, dog undtaget forskrifter, der ikke specifikt tager sigte på de i nævnte litra definerede tjenester.

Med henblik på denne definition:

- i) anses en forskrift for specifikt at tage sigte på informationsområdets tjenester, når det af begrundelsen og de dispositive bestemmelser fremgår, at den i sin helhed eller i visse enkelte bestemmelser har specifikt til hensigt og formål at give forskrifter for disse tjenester på eksplicit og målrettet måde
 - ii) anses en forskrift ikke for specifikt at tage sigte på informationsområdets tjenester, når den kun indirekte eller tilfældigt vedrører disse tjenester«.
- 5 I henhold til artikel 1, stk. 1, litra f), i direktiv 2015/1535 forstås ved »teknisk forskrift« »en teknisk specifikation eller et andet krav eller en forskrift vedrørende tjenester, herunder de administrative bestemmelser, der gælder herfor, som retligt eller faktisk skal overholdes ved markedsføring, levering eller anvendelse af en tjeneste, eller etablering af en operatør af tjenester i en medlemsstat eller i en væsentlig del af denne stat, samt medlemsstaternes love og administrative bestemmelser vedrørende forbud mod fremstilling, import, markedsføring eller anvendelse af et produkt eller forbud mod levering eller anvendelse af en tjeneste eller mod, at en tjenesteyder etablerer sig, jf. dog artikel 7.

De tekniske forskrifter, der faktisk skal overholdes, er navnlig følgende:

- i) en medlemsstats love eller administrative bestemmelser, der henviser enten til tekniske specifikationer eller andre krav eller forskrifter vedrørende tjenester, eller til fagkodekser eller kodekser for god praksis, der igen henviser til tekniske specifikationer eller andre krav eller forskrifter vedrørende tjenester, og hvis overholdelse giver formodning om, at der er overensstemmelse med de krav, der er fastsat i de nævnte love eller administrative bestemmelser
- ii) frivillige aftaler, som de offentlige myndigheder er kontraherende part i, og som af hensyn til almenvellet tager sigte på at opfylde tekniske specifikationer eller andre krav eller forskrifter vedrørende tjenester, bortset fra udbudsbetingelser i forbindelse med offentlige indkøbsaftaler
- iii) tekniske specifikationer, andre krav eller forskrifter vedrørende tjenester, til hvilke der er knyttet skattemæssige eller finansielle foranstaltninger, som påvirker forbruget af produkterne eller tjenesterne ved at tilskynde til overholdelse af disse tekniske specifikationer eller andre krav eller forskrifter vedrørende tjenester; tekniske specifikationer eller andre krav eller forskrifter vedrørende tjenester, som er knyttet til de nationale sociale sikringsordninger, er ikke omfattet.

Omfattet er tekniske forskrifter, der fastsættes af de af medlemsstaterne udpegede myndigheder, og som er opført på en liste, udarbejdet og opdateret, hvor det er relevant, af Kommissionen inden for rammerne af det i artikel 2 omhandlede udvalg.

Listen ændres efter samme procedure.«

Nationale retsforskrifter

- 6 Artikel 10, stk. 19, i Lietuvos Respublikos azartinių lošimų įstatymas (Republikken Litauens lov om spil, som affattet ved lov nr. XIV-337 af 20.5.2021, der er relevant i den foreliggende administrative sag, herefter »spilleloven«) bestemmer: »I Republikken Litauen er det forbudt at tilskynde til spildeltagelse ved formidling af oplysninger eller ved tilskyndelseshandlinger i enhver form og ad enhver vej, herunder særlige arrangementer, prøvespil, salgsfremstød, rabatter, gaver og lignende incitament, som spiludbyderen selv tilbyder med henblik på at tilskynde til deltagelse i spil eller fjernspil.«
- 7 Spillelovens artikel 10, stk. 19, i den affattelse, der var gældende indtil ændringen ved lov af 20. maj 2021 (som affattet ved lov nr. XII-1734 af 21.5.2015), bestemte, at »i Republikken Litauen er det forbudt at tilskynde til spildeltagelse på følgende måder:
 - 1) at give spilleren ret til at modtage gaver fra spiludbyderen straks eller inden for en vis frist efter spildeltagelse

2) at drive spil eller konkurrencer, prøvespil, lotterier og andre arrangementer, der tilskynder til spildeltagelse, herunder fjernspil, uden for spillestederne eller spiludbyderens websted«.

Relevante faktiske omstændigheder

- 8 Specialister fra myndighedens kontrolenhed registrerede følgende oplysninger i forbindelse med kontrollen af sagsøgerens websted på adressen <https://uniclub.lt/>: »Spearhead Explosion 43 nye spil!«, »ELK-maskiner. 25 spillemaskiner!«, »De mest populære spil«, »Turboudbetalinger. Lynhurtig udbetaling!«, »Indbetalinger/udbetalinger døgnet rundt. Benyt Revolut«, »Vælg mellem mere end 1000 kasinospil«, »[...] klik på Bet Builder-tilbuddet og kombiner forskellige begivenheder i de samme kampe! Hos os gælder dette tilbud for en bred vifte af sportsbegivenheder og kombinationer! [...]«, »Cash out!« »Udbetaling inden kampen er slut!«, »Vores erfaring, service, kvalitet og innovation adskiller os«, »Vores spilleportal er ekstremt tilgængelig og nem at benytte. Alt er designet til, at du kan slappe af og have det sjovt«, »Kasinospil fra topudviklere«, »Hurtige indbetalinger og udbetalinger« osv. Indstævnte anså disse oplysninger for at være en overtrædelse af forbuddet om at tilskynde til spildeltagelse (spillelovens artikel 10, stk. 19).
- 9 Appellantens uvarslede kontrol på forslag af myndighedens direktør afslørede uregelmæssigheder og førte til vedtagelsen af afgørelsen [...], som: 1) fastslår, at appellantens krænkelse ikke er blevet afhjulpet på datoen for afgørelsens vedtagelse, da appellantens websted fortsat offentliggør oplysninger, der har til formål at gøre opmærksom på appellantens tilbud og tilskynde til spil ved hjælp af salgsfremmende vendinger eller ord, eller har til formål at henlede opmærksomheden på appellantens troværdighed, eksklusiviteten af appellantens websted eller funktionerne i appellantens tjenester, hvilket udgør en overtrædelse af forbuddet mod at tilskynde til spildeltagelse (spillelovens artikel 10, stk. 19), 2) fastslår, at de oplysninger, der er registreret og offentliggjort på appellantens websted mellem den 13. oktober 2021 [...] og den 3. februar 2022 tilskyndede besøgende på appellantens websted til at deltage i fjernspil i strid med spillelovens artikel 10, stk. 19, 3) bekræfter udvalgets konklusion og pålægger appellant en bøde på 12 662 EUR for den overtrædelse, som udvalget har konstateret, 4) advarer appellant om en mulig suspension af dennes tilladelse til at drive kategori B-spilleautomater som følge af den konstaterede overtrædelse, 5) kræver, at appellant afhjælper overtrædelsen senest den 20. juni 2022 og 6) underretter appellant om, at denne er forpligtet til at betale den af indstævnte pålagte bøde til statsbudgettet senest tre måneder efter datoen for afgørelsens modtagelse [...]. Hvis afgørelsen appelleres [...], skal bøden betales senest tre måneder efter den dato, hvor den retsafgørelse, hvorved appellen forkastes, bliver endelig.
- 10 [...] [tidligere anførte oplysninger]
- 11 Retten i første instans stadfæstede myndighedens standpunkt og frifandt den for appellantens søgsmål ved afgørelse af 10. august 2022. Denne ret tiltrådte ikke

appellantens argumenter om, at proceduren for vedtagelse af spillelovens artikel 10, stk. 19, var blevet overtrådt – ifølge denne ret var forbuddet mod at tilskynde til spil ikke for nylig blevet indført i spilleloven, da det indgik i loven og gjaldt før ændringen af spillelovens artikel 10, stk. 19, men ordlyden af forbuddet vedrørte fastlæggelsen af de specifikke typer og midler til at tilskynde til spil, der er forbudt. Retten konkluderede, at Lietuvos standartizacijos departamentas (det litauiske standardiseringsråd) ikke var forpligtet til at underrette Europa-Kommissionen i overensstemmelse med kravene i direktiv 2015/1535, før lovgiveren vedtog ændringen af spillelovens artikel 10, stk. 19, og afviste derfor også appellantens argumenter om, at spillelovens artikel 10, stk. 19, ikke kunne finde anvendelse på den som ugrundede.

- 12 Appellanten har i appelskriftet nedlagt påstand om ophævelse af dommen afsagt af retten i første instans og om afsigelse af en ny dom, hvorved appellanten gives medhold, og om ophævelse af afgørelsen.
- 13 Indstævnte [...] har i sit svarskrift til appellantens appel nedlagt påstand om, at appellen forkastes, og at dommen afsagt af retten i førsteinstans forbliver uændret.

Det udvidede dommerkollegium

fastslår følgende:

II.

- 14 I betragtning af at Europa-Kommissionen efter ændringen af spilleloven ikke blev underrettet om den nye affattelse af spillelovens artikel 10, stk. 19, som fastsætter forbuddet mod at tilskynde til spildeltagelse, rejser den foreliggende administrative sag spørgsmål om fortolkningen af artikel 1, stk. 1, litra f), og artikel 5, stk. 1, i direktiv 2015/1535 under den foreliggende sags omstændigheder. [...] [forpligtelse for Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas (Litauens øverste forvaltningsdomstol) til at indgive en anmodning i henhold til artikel 267, stk. 3, TEUF]

Klassificeringen af forskriften i spillelovens artikel 10, stk. 19, som en »teknisk forskrift« som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra f), i direktiv 2015/1535

- 15 Ifølge artikel 5, stk. 1, første afsnit, i direktiv 2015/1535 meddeler medlemsstaterne straks Kommissionen ethvert udkast til teknisk forskrift bortset fra de i direktivet omhandlede tilfælde. Denne forpligtelse til en forudgående meddelelse finder kun anvendelse, når det pågældende udkast vedrører en teknisk forskrift som omhandlet i direktivets artikel 1, stk. 1, litra f) (Domstolens dom af 3.12.2020, Star Taxi App SRL, C-62/19, EU:C:2020:980, præmis 58). Ifølge Domstolens praksis medfører en medlemsstats manglende opfyldelse af forpligtelsen til forudgående meddelelse af et sådant udkast, at den pågældende »tekniske forskrift« ikke kan gøres gældende over for borgerne inden for rammerne af en straffesag (jf. dom af 4.2.2016, Sebat Ince, C-336/14, EU:C:2016:72, præmis 84) eller i forbindelse med en sag mellem private parter

(jf. Domstolens dom i sagen James Elliott Construction, C-613/14, EU:C:2016:821, præmis 64 og den deri nævnte retspraksis). I lyset af ovenstående er det i den foreliggende administrative sag først nødvendigt at undersøge, om en bestemmelse som den, der er fastsat i spillelovens artikel 10, stk. 19 (i den for den foreliggende sag relevante affattelse) udgør en »teknisk forskrift« som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra f), i direktiv 2015/1535.

- 16 Artikel 1, stk. 1, litra f), i direktiv 2015/1535 nævner fire kategorier af tekniske forskrifter, dvs. for det første en »teknisk specifikation«, for det andet et »andet krav«, for det tredje en »forskrift vedrørende tjenester« og for det fjerde »medlemsstaternes love og administrative bestemmelser vedrørende forbud mod fremstilling, import, markedsføring eller anvendelse af et produkt eller forbud mod levering eller anvendelse af en tjeneste eller mod, at en tjenesteyder etablerer sig«. Den forelæggende ret nærer ikke tvivl om, at bestemmelsen i den relevante affattelse af spillelovens artikel 10, stk. 19, ikke er omfattet af kategorierne »teknisk specifikation« eller »andet krav«, for så vidt som den nationale foranstaltning i det første tilfælde skal vedrøre produktet eller dets emballering og i det andet tilfælde skal fastsætte en betingelse, der kan influere betydeligt på sammensætningen af et produkt, dets natur eller afsætningen af det (jf. Domstolens dom af 28.5.2020, Syndyk Masy Upadłości ECO-WIND Construction S.A. w upadłości, C-727/17, EU:C:2021:492, EU:C:2020:393, præmis 32, 36 og 40 og den deri nævnte retspraksis). Idet det spørgsmål, der er rejst i den foreliggende sag, ikke vedrører produkter, hersker der tvivl om, hvorvidt den i den foreliggende administrative sag omhandlede nationale bestemmelse kan kvalificeres som en »forskrift vedrørende tjenester« eller som en »medlemsstats lov vedrørende forbud mod levering eller anvendelse af en tjeneste eller mod, at en tjenesteyder etablerer sig«, da de omhandlede nationale bestemmelser i det væsentlige kan vedrøre drift af spilletjenester, som er omfattet af forbuddet mod at tilskynde til deltagelse i sådanne spil, eller kan opfattes som et forbud mod selvstændig erhvervsvirksomhed, der tilskynder til spil, hvilket udgør en ensidig aktivitet fra spiludbyderens side, og som ikke opfylder betingelserne for en »tjeneste« i artikel 1, stk. 1, litra b), da den ikke opfylder betingelsen »på individuel anmodning fra en tjenestemodtager«.
- 17 Da direktiv 2015/1535 har ophævet Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/34/EF af 22. juni 1998 om en informationsprocedure med hensyn til tekniske standarder og forskrifter, og da de relevante bestemmelser i direktiv 2015/1535 i det væsentlige har samme indhold som de relevante bestemmelser i direktiv 98/34/EF, finder Domstolens praksis vedrørende dette direktiv principielt ligeledes anvendelse på direktiv 2015/1535 (jf. analogt Domstolens dom af 17.6.2021, Mircom International Content Management the Consulting (M.I.C.M.) Limited, C-597/19, EU:C:2021:492, EU:C:107:393, præmis 107 og den deri nævnte retspraksis). Domstolen har i forbindelse med sin bedømmelse af de regler, der finder anvendelse på spil i Tyskland, allerede præciseret, at visse bestemmelser i statsaftalen om hasardspil kan kvalificeres som »forskrifter vedrørende tjenester«, for så vidt som de vedrører en »tjeneste i informationssamfundet« som omhandlet i artikel 1, nr. 2), i direktiv 98/34. Disse

bestemmelser indbefatter forbuddet mod at udbyde hasardspil på internettet i henhold til § 4, stk. 4, i statsaftalen om hasardspil, undtagelserne til dette forbud, som er opregnet i denne statsaftales § 25, stk. 6, begrænsningerne for mulighederne for at udbyde sportsvæddemål ved hjælp af telekommunikationsmidler i henhold til nævnte statsaftales § 21, stk. 2, samt forbuddet mod at reklamere for hasardspil på internettet eller ved hjælp af telekommunikationsmidler i medfør af samme statsaftales § 5, stk. 3 (jf. Domstolens dom af 4.2.2016, Sebat Ince, C-336/14, EU:C:2016:72, præmis 75). Den forelæggende ret har anført, at det i Republikken Litauen ikke er forbudt at udbyde (drive) onlinespil, men at det ikke er tilladt at formidle oplysninger eller udøve handlinger, der tilskynder til deltagelse i sådanne spil i enhver form og ad enhver vej. I denne henseende præciserer de nationale bestemmelser betingelserne for udbud af spil og forbyder salg fremme af spiltjenester.

- 18 Henset til den foreliggende sags omstændigheder er det spørgsmål, som det udvidede dommerkollegium skal tage stilling til, hvorvidt forskriften i spillelovens artikel 10, stk. 19, for så vidt som den vedrører oplysninger offentliggjort på en spiludbyders websted, kan kvalificeres som en »teknisk forskrift« med den begrundelse, at den er omfattet af kategorien »forskrifter vedrørende tjenester« som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra e), i direktiv 2015/1535. Det er korrekt, at begrebet »teknisk forskrift« udelukkende dækker forskrifter vedrørende informationssamfundets tjenester, dvs. enhver tjeneste, som teleformidles ad elektronisk vej på individuel anmodning fra en tjenestemodtager (jf. dom af 20.12.2017, Bent Falbert, C-255/16, EU:C:2017:983, præmis 27). Under den foreliggende sags omstændigheder hersker der imidlertid tvivl om den forskrift, som er fastsat i spillelovens artikel 10, stk. 19, for så vidt som den vedrører de oplysninger, som en spiludbyder offentliggør på sit eget websted, faktisk opfylder alle betingelserne for en »tjeneste« som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), i direktiv 2015/1535. I betragtning af at en spiludbyder leverer en spilletjeneste til en besøgende på dennes websted, er det naturligt, at dette websted giver relevante oplysninger om spil, herunder oplysninger, der tilskynder den besøgende til at gøre brug af spilletjenesten. Under disse omstændigheder er den forelæggende ret i tvivl om, hvorvidt den omstændighed, at en person får adgang til en spiludbyders websted, som indeholder visse oplysninger om spil, med henblik på at gøre brug af den omhandlede spilletjeneste, indebærer, at denne tjeneste leveres ved hjælp af transmission af data på den pågældendes anmodning, dvs. »på individuel anmodning fra en tjenestemodtager«.
- 19 Det udvidede dommerkollegium finder det derfor nødvendigt at anmode Domstolen om at få afklaret, om en national bestemmelse som den, der er fastsat i spillelovens artikel 10, stk. 19, udgør en »teknisk forskrift« som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra f), i direktiv 2015/1535, for så vidt som den vedrører oplysninger om spil offentliggjort på en spiludbyders websted.

National lovgivningspraksis, hvor Europa-Kommissionen ikke underrettes om en forskriftsændring

- 20 Hvis svaret på det første spørgsmål bekræfter, at spillelovens artikel 10, stk. 19, faktisk udgør en »teknisk forskrift«, er spørgsmålet, om den skulle have været meddelt i henhold til artikel 5, stk. 1, i direktiv 2015/1535 også relevant for sagen. Det er præciseret i Domstolens praksis, at en ny national lovgivning for at kunne anses for en teknisk forskrift, hvorom der skal gives meddelelse i henhold til direktiv 98/34, nemlig ikke skal begrænse sig til at gengive eller erstatte eksisterende tekniske forskrifter, som er blevet meddelt Kommissionen behørigt, uden tilføjelse af tekniske specifikationer eller andre nye eller supplerende krav (jf. i denne retning dom af 20.12.2017, Bent Falbert, C-255/16, EU:C:2017:983, præmis 23 og den deri nævnte retspraksis). Det er vigtigt, at virksomheder i en medlemsstat informeres om en anden medlemsstats udkast til tekniske forskrifter og om disses tidsmæssige og stedlige anvendelsesområde, for at de skal kunne blive bekendt med rækkevidden af de forpligtelser, som de vil kunne blive pålagt, og foregribe vedtagelsen af disse love ved i givet fald at tilpasse deres produkter eller deres tjenester i tide (jf. dom af 4.2.2016, Sebat Ince, C-336/14, EU:C:2016:72, præmis 83). Det udvidede dommerkollegium har anført, at forbuddet i ordlyden af spillelovens artikel 10, stk. 19, der var gældende indtil den 1. juli 2021, havde et begrænset anvendelsesområde, som, selv om det ikke ændrede sig stedligt eller tidsmæssigt, blev ændret væsentligt ved senere ændringer. Den affattelse, der var gældende indtil den 1. juli 2021, indeholdt udtrykkeligt et forbud mod drift af spil eller konkurrencer, prøvespil, lotterier og andre arrangementer, der tilskynder til deltagelse i spil, herunder fjernspil, uden for spillesteder eller spiludbyderens websted. Det således formulerede forbud omfattede imidlertid ikke den blotte offentliggørelse af oplysninger om spil på spiludbyderens websted, hvilket indebærer, at den nye affattelse af spillelovens artikel 10, stk. 19, begrænsede brugen af markedsføringstiltag, der er baseret på kundeengagement, og dermed udvidede anvendelsesområdet for det forbud mod at tilskynde til spil, der tidligere havde været gældende.
- 21 Det udvidede dommerkollegium er derfor i tvivl om, hvilke konsekvenser de nationale administrative og retslige myndigheder skal drage af konstateringen af, at den forpligtelse til at give meddelelse om en teknisk forskrift, der er fastsat i EU-retten, er blevet tilsidesat under lovgivningsproceduren, således som det er tilfældet i den foreliggende sag, når de ændringer, der er foretaget af denne lov, udgør »tekniske forskrifter« som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra f), i direktiv 2015/1535 [...]. Det udvidede dommerkollegium rejser spørgsmålet, om direktiv 2015/1535 skal fortolkes således, at en bestemmelse i national lovgivning såsom spilleloven, hvis bestemmelser skal meddeles i henhold til artikel 5, stk. 1, i direktiv 2015. /1535, når de anses som »tekniske forskrifter« som omhandlet i direktivets artikel 1, stk. 1, litra f), ikke kan gøres gældende over for virksomheder i en sag om erstatningsansvar for administrative lovovertrædelser, hvis ændringerne af bestemmelsen, som anses som en teknisk forskrift, ikke er blevet meddelt, men den tidligere vedtagne lov blev meddelt.
- 22 Under disse omstændigheder er det for at fjerne den tvivl, der er opstået med hensyn til fortolkningen og anvendelsen af de EU-retlige bestemmelser, der er relevante for de i tvisten i hovedsagen omhandlede retsforhold, hensigtsmæssigt at

anmode Domstolen om at fortolke de pågældende EU-retlige bestemmelser. En besvarelse af de spørgsmål, der er nævnt i denne kendelses konklusion, er afgørende for den foreliggende sag, da den bl.a. gør det muligt at få kendskab til selve indholdet af de EU-retlige bestemmelser og at sikre EU-rettens forrang.

I lyset af ovenstående betragtninger [...], [...] [henvisning til processuelle bestemmelser], afsiger den forelæggende ret

følgende kendelse:

[...] [processuelle standardformuleringer]

Følgende præjudicielle spørgsmål forelægges for Den Europæiske Unions Domstol:

»1) Udgør en national bestemmelse som den, der er fastsat i artikel 10, stk. 19, i Lietuvos Respublikos azartinių lošimų įstatymas (Republikken Litauens lov om spil) en »teknisk forskrift« som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra f), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/1535 af 9. september 2015 om en informationsprocedure med hensyn til tekniske forskrifter samt forskrifter for informationssamfundets tjenester, for så vidt som den vedrører oplysninger om spil offentliggjort på en spiludbyders websted?

2) Skal direktiv 2015/1535 fortolkes således, at en bestemmelse i national lovgivning, såsom Republikken Litauens spillelov, hvis bestemmelser skal meddeles i henhold til artikel 5, stk. 1, i direktiv 2015/1535, når de anses som »tekniske forskrifter« som omhandlet i direktivets artikel 1, stk. 1, litra f), ikke kan gøres gældende over for virksomheder i en sag om erstatningsansvar for administrative lovovertrædelser, hvis ændringerne af den bestemmelse, der anses for at være en teknisk forskrift, ikke er blevet meddelt, men den tidligere vedtagne lov blev meddelt?»

[...]

[...]

[processuelle standardformuleringer og rettens sammensætning]